ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Veroniky Juřičkové v právní věci navrhovatele: **P. S,** zastoupeného Mgr. Radkou Prokopcovou, advokátkou, sídlem Bezděkovská 53, Strakonice, proti odpůrkyni: **obec Svatá Maří**, sídlem Svatá Maří 34, Vimperk, zastoupena JUDr. Tomášem Samkem, advokátem, sídlem Pražská 140, Příbram, týkající se návrhu na zrušení části územního plánu obce Svatá Maří vydaného usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 7. 10. 2016, č. 7/2016, o kasační stížnosti navrhovatele proti výrokům I a III rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 50 A 90/2018 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Navrhovatel je **povinen** zaplatit odpůrkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Tomáše Samka, advokáta, sídlem Pražská 140, Příbram.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Navrhovatel se u Krajského soudu v Českých Budějovicích domáhal zrušení částí opatření obecné povahy – Územního plánu obce Svatá Maří, vydaného usnesením zastupitelstva obce Svatá Maří ze dne 7. 10. 2016, č. 7/2016, a to v částech týkajících se:

- **pozemků p. č. XA, st. p. č. XB, p. č. XC, st. p. č. XD a p. č. XE v k. ú. S. M. v grafické části** z důvodu nesprávného vymezení zastavěného území a zařazení do funkčních ploch,
- **koncepce plošného a prostorového uspořádání v textové části** [kapitola 3 „Urbanistická koncepce, včetně vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby

a systému sídelní zeleně“, podkapitola 3. a), odstavec 23], neboť umožnění plochých „zelených“ střech pouze v plochách smíšených obytných neodpovídá vypořádání navrhovatelovy námitky,

- **vymezení trasy nadzemního elektrického vedení VPS - E1, E2 v grafické i v textové části** [kapitola 7 „Vymezení veřejně prospěšných staveb a opatření k zajišťování obrany a bezpečnosti stát a ploch pro asanaci, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit, podkapitola 7. a), odstavec (83)], neboť toto vedení je vymezeno pouze jako nadzemní a není zřejmé, zda a jak byl zohledněn zásah do krajinného rázu,
- **regulace odkanalizování objektů v celém území řešeném územním plánem v textové části** [kapitola 4. Koncepce veřejné infrastruktury, včetně podmínek po její umisťování v podkapitole 4. e), odstavec (52)], neboť po veřejném projednání došlo k podstatné úpravě návrhu územního plánu záměnou původně použitého pojmu „vodoteč“ označujícího povrchové vody za širší pojem „recipient“ zahrnující i vody podzemní,
- **rozhodnutí o námitkách navrhovatele v textové části – odůvodnění** [odst. (111) – námitka č. 5, odst. (112) – námitka N3, odst. (113) – námitka N3].

[2] Krajský soud návrh částečně odmítl, částečně zamítl a částečně návrhu vyhověl.

[3] Soud návrh **odmítl** v části, ve které směřoval proti rozhodnutí o námitkách, a to pro nedostatek navrhovatelovy aktivní procesní legitimace. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 As 198/2017 - 52, uvedl, že rozhodnutí o námitkách není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

[4] Krajský soud **vyhověl** návrhu a zrušil územní plán v části týkající se pozemku p. č. XE v k. ú. S. M.. Pozemek p. č. XE, který je ve vlastnictví navrhovatele, nesplňuje definici zastavěného stavebního pozemku, neboť není v katastru nemovitostí evidován jako stavební parcela, proto jej nebylo možné zařadit do zastavěného území.

[5] Ve zbývajících částech soud návrh **zamítl**. Přitom, jak zdůraznil, se věcně vypořádal i se způsobem, kterým odpůrkyně reagovala na navrhovatelovy námitky a v němž navrhovatel spatřoval důvody pro zrušení územního plánu. Navrhovatel tvrdil, že odpůrkyně vypořádala jeho námitky nedostatečně a nepřezkoumatelně, pouze obecnými frázemi či parafrázemi zákonných ustanovení. Soud dospěl k závěru, že odůvodnění bylo dostatečné a srozumitelné. Trvat na podrobnějším odůvodnění by bylo přepjatým formalismem a protivilo by se závěrům nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11.

[6] K námitce vymezení zastavěného území ve vztahu k pozemkům st. p. č. XB, p. č. XC a st. p. č. XD soud uvedl, že vymezení zastavěného území respektuje stav pozemků podle katastru nemovitostí. Na pozemcích st. p. č. XB a st. p. č. XD jsou umístěny stavby, pozemky jsou v katastru nemovitostí evidovány jako parcely s druhem pozemku zastavěná plocha a nádvoří. Pozemek p. č. XC souvisí se stavbou na pozemku st. p. č. XD a je pod společným oplocením. Pozemky tak naplňují definici zastavěného stavebního pozemku a jejich zařazení do zastavěného území je v pořádku. Důvody pro zařazení pozemků do zastavěného území byly navrhovateli vysvětleny při vypořádání jeho námitek. Napadený územní plán neumístil stavbu (st. p. č. XB) na pozemku p. č. XA, který je zařazen v ploše přírodní – krajinná zeleň, pouze do budoucna stanovil využití plochy p. č. XA určitým způsobem. U pozemku st. p. č. XB soud uvedl, že není rozhodné, do jaké funkční plochy byl pozemek zařazen, důležité je, že byl vymezen jako zastavěné území. Současně soud odmítl navrhovatelovy námitky, že stavby na pozemcích st. p. č. XB a st. p. č. XD jsou stavby nelegální, a územní plán je proto neměl zohlednit.

[7] K přípustnosti staveb s plochými „zelenými“ střechami soud uvedl, že výsledná podoba územního plánu není v rozporu s vypořádáním navrhovatelovy námitky. Na námitku, že by územní plán měl umožnit stavby se zatravněnými střechami, reagovala odpůrkyně tak, že tato možnost bude doplněna do stanovených podmínek prostorové regulace. Míra, v jaké tuto možnost připustila, byla na úvaze odpůrkyně a nelze shledávat nezákonnost napadeného územního plánu v tom, že se odpůrkyně rozhodla umožnit umisťování staveb se zatravněnou střechou pouze v některých plochách v rámci územního plánu, konkrétně plochách smíšených obytných.

[8] U námitky rozporující zakreslení elektrického vedení E1 a E2 v blízkosti pozemku p. č. XF jako vedení nadzemního považoval soud za dostatečné zdůvodnění odpůrkyně, že pro obec o velikosti jako je Svatá Maří, není reálné (ekonomicky) trvat na umístění vedení 22 kV do země. Soud poukázal i na odůvodnění obdobné námitky vznesené vlastníkem pozemku p. č. XG, přes které by vedení mělo přímo vést. Dospěl rovněž k názoru, že územní plán obce Svatá Maří nevylučuje podzemní kabelové vedení.

[9] Nedůvodnou shledal krajský soud také námitku podstatné změny návrhu územního plánu, která nebyla projednána v souladu s § 53 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Podstatnou změnu spatřoval navrhovatel v záměně původního pojmu „vodoteč“ za pojem „recipient“ v bodě 52 výrokové části územního plánu *(„do doby vybudování obecní ČOV nebo v lokalitách mimo kompaktní sídlo lze novou zástavbu napojit pouze na domovní ČOV, s vypouštěním vod do recipientu, nebo společnou žumpu na vyvážení“*). Podle navrhovatele má tato změna významný dopad na celé území regulované územním plánem, protože oproti užšímu pojmu „vodoteč“ umožňujícímu vypouštění vyčištěných odpadních vod pouze do vodních toků (povrchových vod), umožní širší pojem „recipient“ i zasakování takových vod do půdy (a případnou kontaminaci vod podzemních). Tato zásadní změna se objevila až v konečné podobě územního plánu a dříve se k ní nebylo možné vyjádřit. Soud uvedl, že legální definice pojmu vodoteč neexistuje, synonymem je pojem vodní tok, který podle § 43 odst. 1 zákona č. 251/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“) může zahrnovat i vody vyskytující se pod zemským povrchem. Vodní tok (vodoteč) tak v sobě zahrnuje i podzemní vody ve smyslu § 2 odst. 2 vodního zákona a záměna pojmů není podstatná. Navíc, jakákoli formulace územního plánu nemůže vyloučit zákonné požadavky na zacházení s odpadními vodami stanovené § 38 vodního zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření odpůrkyně

[10] Proti výrokům I a III rozsudku krajského soudu podal navrhovatel (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel namítá nezákonnost výroku, kterým soud odmítl návrh na zrušení odůvodnění územního plánu v části obsahující rozhodnutí o jeho námitkách. Z petitu návrhu bylo dle stěžovatele zřejmé, že jeho návrh není návrhem na zrušení rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., ale součástí návrhu na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu § 101a s. ř. s.

[12] Ve vztahu k námitkám týkajícím se vymezení zastavěného území, stanovení podmínek výstavby připouštějících zatravněné střechy a zákresu nadzemního elektrického vedení dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil vypořádání námitek odpůrkyní jako dostatečné a přezkoumatelné. Krajský soud si nesprávně vyložil nález Ústavního soudu sp. zn. III. 1669/11, do jaké míry je nutné odůvodňovat rozhodnutí o námitkách při projednávání územního plánu, aby bylo přesvědčivé, ale neohrozilo funkčnost územního plánování. Krajský soud dle stěžovatele nenásledoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, která i po nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. 1669/11 setrvala na základních obsahových náležitostech rozhodnutí o námitkách

proti územnímu plánu (např. rozsudek ze dne 1. 7. 2016, č. j. 8 As 2/2016 - 59). Těmi jsou důvody výroku. Týká se to především námitek zařazení pozemků st. p. č. XB, p. č. XC a st. p. č. XD do zastavěného území, u kterých je odůvodnění naprosto nedostačující. Pokud stěžovatel zpochybnil legálnost staveb na těchto pozemcích, nestačí pouze obecně odkázat na to, že tyto stavby jsou evidovány v katastru nemovitostí. Evidence v katastru nemovitostí není zárukou legální existence staveb a odůvodnění mělo obsahovat odkazy na konkrétní správní akty, kterými byly stavby povoleny. Odkaz na evidenci v katastru nemovitostí by stačil v případě, kdy by se odpůrkyně omezila na konstatování, že stavby budou zařazeny do zastavěného území na základě jejich zakreslení v katastru nemovitostí a k jejich legalitě se vůbec nevyjadřovala.

[13] U pozemků p. č. XA a st. p. č. XB stěžovatel navíc namítá nesprávné vymezení plochy stavební parcely č. XB jako zastavěného území. Parcela s rekreační chatou se nachází uprostřed pozemku p. č. XA, který je zařazen do plochy přírodní – krajinná zeleň, která umístění rekreační stavby neumožňuje. Územní plán je proto vnitřně rozporný. Stavba je dle stěžovatele nelegální, ale po případném rozhodnutí o odstranění po ní zbude právě jen zastavěná plocha v ploše, kam se jinak stavby umisťovat nesmějí. Navíc jde o plochu mnohonásobně menší (cca 100 m^2) než 2 000 m^2, které stanoví vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, jako obvyklý požadavek pro vymezování ploch. Z územního plánu není jasné, jaké je funkční využití tohoto zastavěného území. Krajský soud odmítl, že by se jednalo o plochy zemědělské - orná půda a TTP, ale dál se nesprávně spokojil pouze s konstatováním, že jde o zastavěné území, aniž řešil funkční využití pozemku st. p. č. XB. Nadto územní plán ve vymezení funkčního využití pozemku p. č. XA neodpovídá rozhodnutí o námitkách, v nichž odpůrkyně uvedla, že pozemek bude vymezen jako plocha pro bydlení nebo rekreaci. Změna na plochu přírodní – krajinnou zeleň se navíc promítla až v konečné verzi napadeného územního plánu, ačkoliv námitku stěžovatel předkládal již v rámci třetího veřejného projednání.

[14] Za zcela nedostatečné považuje na rozdíl od krajského soudu stěžovatel odůvodnění námitky směřující proti umístění nadzemního elektrického vedení 22 kV označeného v územním plánu jako veřejně prospěšná stavba E1 a E2. Odpůrkyně se nijak nevyjádřila k podstatě této námitky, tj. posouzení zásahu do krajinného rázu. Zdůvodnění ekonomickou nereálností podzemní varianty pro obec velikosti Svaté Maří je nejasné. Stěžovatel také nesouhlasí s názorem krajského soudu, že územní plán umožňuje i podzemní elektrické vedení, a poukazuje na výkresovou část, ve které je vedení zakresleno jako nadzemní.

[15] Další kasační námitka souvisí se stěžovatelovým požadavkem, aby územní plán mimo sedlových střech připustil i ploché zatravněné střechy. Jestliže odpůrkyně uvedla, že jeho námitce vyhoví, měla se možnost zelených střech objevit na celém území regulovaném územním plánem, nikoli jen v podmínkách prostorové regulace ploch smíšených obytných. Rozpor mezi vypořádáním námitky a výrokovou částí územního plánu nesprávně posoudil i krajský soud.

[16] Poslední námitkou brojí stěžovatel proti závěru krajského soudu, že záměna pojmů „vodoteč“ a „recipient“ při stanovení podmínek pro odkanalizování objektů na území obce není podstatnou úpravou návrhu územního plánu, která měla být veřejně projednána. Umožnění vypouštění vyčištěných odpadních vod do recipientu znamená i jejich zasakování, tedy vypouštění do vod podzemních, kdežto pojem vodoteč obsahuje pouze vody povrchové, k čemuž stěžovatel odkazuje na definice uvedené ve vodním zákoně. Dovozuje, že dle schváleného územního plánu je možné realizovat domovní ČOV na ohlášení podle § 15a odst. 1 vodního zákona. U takové ČOV se uplatní fikce vydaného povolení k nakládání s vodami, takže její vlastník nebude muset splnit podmínky § 38 odst. 9 vodního zákona, který považuje vypouštění vyčištěných odpadních vod z domovních ČOV do podzemních vod za výjimku možnou jen ve vymezených případech a na základě posouzení vlivu na podzemní vody odborně způsobilou osobou. Jestliže návrh územního plánu, který byl opakovaně veřejně projednán a ke kterému se vyjadřovaly dotčené orgány, omezoval vypouštění odpadních vod z domovních ČOV pouze do vod povrchových,

ale výsledná podoba územního plánu naopak explicitně povolila vypouštění i do podzemních vod, jedná se o podstatnou úpravu návrhu s dopady do veřejných zájmů.

[17] **Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti** rozporovala splnění podmínek řízení, neboť se domnívá, že návrh byl podán opožděně. Podle čl. XXXVIII bodu 3 zákona č. 225/2017 Sb., kterým došlo k novelizaci soudního řádu správního, se dle jejího názoru ve věci uplatnila roční lhůta k podání návrhu, zavedená novelizací, nikoliv původní lhůta tříletá.

[18] S věcným posouzením návrhu krajským soudem se odpůrkyně ztotožnila. Vypořádání stěžovatelových námitek považuje za dostatečné. Odmítá stěžovatelovu snahu prostřednictvím námitek proti územnímu plánu dosáhnout revize vydaných správních rozhodnutí. Odpůrkyně dále zpochybnila stěžovatelovu aktivní procesní legitimaci k napadení územního plánu v části týkající se pozemků p. č. XA a st. p. č. XB, neboť není vlastníkem daných pozemků, ani k nim nemá jiná práva a netvrdí, jak by jím namítané skutečnosti měly do jeho práv zasahovat. Na pozemku p. č. XA se žádná stavba nenachází. Stavba se sice nachází uvnitř plochy vymezené jako plocha přírodní – krajinná zeleň, nicméně na parcele st. p. č. XB, která byla zahrnuta do zastavěného území a je takto i vyznačena v územním plánu. Zvolenou úpravou tak územní plán do budoucna reguluje rozvoj daného území zvoleným směrem bez toho, aby se taková regulace týkala stávajícího objektu. Odpůrkyně nevidí ani rozpor v rozhodnutí o námitce týkající se umožnění zatravněných střech a jejím zapracováním do územního plánu pouze pro plochy smíšené obytné. U elektrického vedení je odůvodnění rozhodnutí o námitce dostatečné, navíc je nutné je vnímat v kontextu ostatních částí odůvodnění opatření obecné povahy. Není v rozporu se zákonem, jestliže odpůrkyně zvolila pouze variantu nadzemního elektrického vedení; vhodnost či nevhodnost takového řešení soud zkoumat nemůže. Za nepodstatnou považuje odpůrkyně záměnu pojmu „vodoteč“ za pojem „recipient“. Souhlasí s krajským soudem, že oba tyto pojmy umožňují vedení odpadních vod pod povrchem a tím i jejich mísení s vodami podzemními. Dovozování obcházení § 38 odst. 9 vodního zákona považuje odpůrkyně za absurdní. Každý jednotlivý stavební záměr musí projít procesem stavebního a vodoprávního řízení, v jehož rámci mohou dotčené orgány uplatnit své pravomoci a v konkrétním případě daný záměr nepovolit.

[19] **Stěžovatel** na vyjádření odpůrkyně reagoval **replikou**, ve které setrval na svých námitkách. Později doplnil informaci o zpracovávání územní studie vycházející z územního plánu obce Svatá Maří, která potvrzuje jeho vnímání pojmu „recipient“ jako pojmu zahrnujícího i podzemní vody.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[21] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, tedy jeho výroky I a III, a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Včasnost návrhu

[22] Nejvyšší správní soud v prvé řadě nepřisvědčil odpůrkyni, že by návrh na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Svatá Maří - byl podán opožděně, a bylo proto na místě jej odmítnout.

[23] Podle § 101b odst. 1 s. ř. s. ve znění do 31. 12. 2017, bylo možné podat návrh na zrušení opatření obecné povahy do 3 let ode dne, kdy toto opatření nabylo účinnosti. S účinností od 1. 1. 2018 však již uvedené ustanovení zakotvuje jednoroční lhůtu k podání návrhu

na zrušení opatření obecné povahy. Novelizace tohoto ustanovení byla provedena zákonem č. 225/2017 Sb., a to konkrétně jeho čl. XXXVII, bodem 2. Článek XXXVIII bod 3 tohoto zákona zakotvil přechodné ustanovení, podle kterého *„v případě opatření obecné povahy, která nabyla účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, běží lhůta podle § 101b odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud lhůta podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, neuplynula přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo neuplyne za dobu kratší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*

[24] Důvodová zpráva k uvedenému přechodnému ustanovení dodává, že *„pokud uplyne lhůta 3 let pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy vydaného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, je opatření již nepřezkoumatelné; pokud uplyne v období kratším než 1 rok, je možné návrh na zrušení opatření obecné povahy podat jen v období do uplynutí tříleté lhůty od vydání opatření obecné povahy; pokud by podle dosavadních předpisů uplynula lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy za dobu delší než 1 rok od nabytí účinnosti tohoto zákona, zkracuje se lhůta pro podání návrhu na 1 rok od nabytí účinnosti zákona.“*

[25] Nejvyšší správní soud se výkladem tohoto ustanovení již zabýval v rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 252/2018 - 27, a s odkazem na úmysl zákonodárce seznatelný z důvodové zprávy dospěl k závěru, že *„je zjevné, že formulace v odst. [10] citovaného čl. XXXVIII, bodu 3. zákona č. 225/2017 Sb., je z jazykového hlediska vyjádřena poměrně složitě. Za použití logického a teleologického výkladu s ohledem na obsah důvodové zprávy (i přes její jisté jazykové nedůslednosti) k právě uvedenému zákonu lze pro účely posouzení zákonnosti napadeného usnesení uvedený článek vyložit tak, že pokud nabylo opatření obecné povahy účinnosti přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (před 1. 1. 2018), a přitom by lhůta k podání návrhu na jeho zrušení podle dosavadních předpisů uplynula za dobu delší než 1 rok ode dne nabytí účinnosti zákona č. 225/2017 Sb., zkracuje se lhůta pro podání takového návrhu na 1 rok ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*. Tentýž výklad zaujal zdejší soud i v rozsudku ze dne 11. 9. 2019, č. j. 6 As 366/2018 - 19.

[26] Územní plán obce Svatá Maří byl vydán zastupitelstvem odpůrkyně usnesením ze dne 7. 10. 2016, č. 7/2016, a účinnosti nabyl dne 26. 10. 2016. Tříletá lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy by tak uplynula dne 26. 10. 2019. V souladu přechodnými ustanoveními zákona č. 225/2017 Sb. proto došlo k jejímu zkrácení na 1 rok po nabytí účinnosti tohoto zákona. Lhůta tedy uplynula 1. 1. 2019. Návrh na zrušení opatření obecné povahy byl podán dne 21. 11. 2018, tedy včas a krajský soud postupoval správně, pokud jej projednal.

Odmítnutí žaloby ve vztahu k rozhodnutí o námitkách

[27] Stěžovatel nesouhlasil s odmítnutím svého návrhu v části, ve které požadoval zrušit rozhodnutí o námitkách.

[28] Krajský soud tak učinil s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vylučuje možnost podat proti rozhodnutí o námitkách žalobu podle § 65 s. ř. s. Rozhodnutí o námitkách podle § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, není podle ustálené judikatury samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví a vlastník pozemku v území dotčeném opatřením obecné povahy není legitimován k podání takového návrhu, neboť může brojit přímo proti opatření obecné povahy. Jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 4 As 217/2015 - 182: *„Rozhodnutí o námitkách“ je součástí odůvodnění opatření obecné povahy (§ 172 odst. 5 správního řádu) a podkladem pro výsledné řešení, nacházející odraz v samotném opatření obecné povahy. Po věcné ani formální stránce není samostatným „rozhodnutím o právech a povinnostech“ dotčených osob; tato práva jsou dotčena až samotným územním plánem.“* Následovala další rozhodnutí zdejšího soudu, která vyšla z citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 As 333/2016 - 44, rozsudek ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 As 203/2017 - 26, nebo rozsudek ze dne 18. 9. 2018, č. j. 9 As 198/2017 - 52).

[29] Uvedená judikatura vycházela z případů, kdy žaloba na zrušení rozhodnutí o námitkách proti opatření obecné povahy byla podána samostatně. Lze ji však použít i v tomto případě, protože charakter rozhodnutí o námitkách proti opatření obecné povahy se nemění; stále se jedná o podklad pro vydání samotného opatření, který sám o sobě není způsobilý zasáhnout do stěžovatelových práv. Stěžovatel sice neusiloval o samostatné přezkoumání rozhodnutí o námitkách a svůj požadavek na zrušení vznesl až v rámci návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle 101a s. ř. s., ale žalobní petit formuloval výslovně jako požadavek na zrušení rozhodnutí o námitkách. S tímto návrhem se krajský soud musel formálně vypořádat. Způsob, kterým tak učinil, považuje Nejvyšší správní soud za správný.

[30] Stěžovatel namítá, že jeho výhrada proti rozhodnutí o jím uplatněných námitkách byla „pouze" součástí argumentace dokládající nezákonnost napadeného územního plánu. To ovšem na výše uvedeném nic nemění a rozhodnutí krajského soudu obstojí. Je-li rozhodnutí o námitkách součástí odůvodnění opatření obecné povahy, není v pravomoci správního soudu je samostatně zrušit. Návrh, aby tak učinil, krajský soud proto správně odmítl.

Vymezení zastavěného území
zahrnujícího pozemky p. č. XC, st. p. č. XD v k. ú. S. M.
a jeho odůvodnění

[31] Dle stavebního zákona se do zastavěného území zahrnují mimo pozemků v intravilánu i pozemky vně intravilánu, mimo jiné i zastavěné stavební pozemky [§ 58 odst. 2 písm. a) stavebního zákona]. Zastavěným stavebním pozemkem je podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona *„pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod společným oplocením, tvořící souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami"*. Jak již uvedl krajský soud, takto musí být uvedený pojem správními orgány vykládán. Nemohou otázku, zda je pozemek zastavěným stavebním pozemkem, a tedy zda má být součástí zastavěného území, posuzovat dle jiných kritérií. V tomto směru není podstatný faktický stav pozemku ani způsob jeho využití, neboť stavební zákon neumožňuje tyto okolnosti zohlednit, když zastavěný stavební pozemek definuje odkazem na evidenci v katastru nemovitostí (viz rozsudek ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011 - 59).

[32] Pozemky p. č. XC a st. p. č. XD (umístěný uvnitř pozemku p. č. XC) byly vydaným územním plánem zařazeny do zastavěného území do funkční plochy smíšené obytné. Stěžovatel namítal, že výstavba na těchto pozemcích byla povolena v rozporu se stavebním zákonem. Podstatou stěžovatelovy námitky proti územnímu plánu byla obava, že územní plán tuto dle něj nelegální výstavbu zakonzervuje.

[33] Stěžovatelovým obavám lze rozumět. Z jím doložených podkladů lze skutečně usuzovat, že Městský úřad Vimperk jako stavební úřad nerespektoval výzvu Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 4. 9. 2008, č. j. KUJCK 19818/2008 OREG/, a podle § 156 odst. 2 správního řádu nezrušil souhlas s ohlášením stavby rodinného domu na pozemku p. č. XC vydaný v rozporu se stavebním zákonem. Naopak, přípisem ze dne 7. 8. 2012 potvrdil, že podle § 120 stavebního zákona lze stavbu jako dokončenou užívat. Obecní úřad Svatá Maří následně stavbě přidělil číslo popisné.

[34] Pokud však souhlas s ohlášením stavby rodinného domu na st. p. č. XD, případně souhlasy k vedlejším stavbám na pozemku p. č. XC nebyly zrušeny, je nutné z nich vycházet. Jde o projev zásady presumpce správnosti správního aktu, podle níž je třeba na každý správní akt, který nebyl předepsaným způsobem změněn či zrušen, hledět jako na správný a vyvolávající právní účinky. Účelem této zásady je ochrana právní jistoty adresátů veřejné správy. Pokud na základě těchto aktů byl rodinný dům zapsán do katastru nemovitostí, pak je to údaj, ze kterého je nutno při pořizování územního plánu vycházet. Pozemek st. p. č. XD je v katastru nemovitostí evidován jako zastavěná plocha a nádvoří, splňuje tedy definici zastavěného stavebního pozemku podle § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Pozemek p. č. XC splňuje definici zastavěného

stavebního pozemku jako pozemková parcela tvořící souvislý celek s rodinným domem na pozemku st. p. č. XD. Pozemky p. č. XC a st. p. č. XD tedy byly zahrnuty do zastavěného území v souladu se stavebním zákonem.

[35] Stejně tak neshledává Nejvyšší správní soud vadu v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o stěžovatelově námitce uplatněné při vydávání územního plánu. Územní plán obce Svatá Maří byl v rámci procesu pořizování opakovaně veřejně projednán dle § 22, § 52 a § 53 stavebního zákona. Celkem se v průběhu pořizování územního plánu konalo 5 veřejných projednání. Do odůvodnění územního plánu bylo zahrnuto rozhodnutí o námitkách uplatněných postupně nebo opakovaně na všech veřejných projednáních. Rozhodnutí o námitkách tak představuje komplex odůvodnění připravených po jednotlivých veřejných projednáních ze dne 4. 3. 2010, 1. opakovaného veřejného projednání ze dne 15. 7. 2010, 2. opakovaného veřejného projednání ze dne 7. 5. 2013, 3. opakovaného projednání ze dne 8. 12. 2015 a 4. opakovaného projednání ze dne 22. 8. 2016.

[36] Stěžovatel svoji námitku odmítající zařazení pozemků p. č. XC a s st. p. č. XD do zastavěného území uplatnil opakovaně. V rámci druhého opakovaného veřejného projednání v roce 2013 odůvodnil pořizovatel rozhodnutí o této námitce tak, že stavební zákon neklade na projektanta povinnost dokládat každou svoji úvahu o vymezení zastavěného území pravomocným územním nebo stavebním povolením ke stavbám na pozemcích zahrnutých do návrhu. Současně zanesení určité plochy do územního plánu nelegalizuje případné nepovolené stavby na této ploše umístěné. Prostřednictvím územního plánu nelze řešit správnost a zákonnost dříve vydaných povolení či souhlasů podle stavebního zákona. Rozhodující pro úsudek o námitce je aktuální právní stav, daná stavba je prokazatelně zapsána do katastru nemovitostí jako rodinný dům, stavební objekt s vydaným číslem popisným XH, který je evidován v RÚIAN (*registr územní identifikace, adres a nemovitostí, doplněno Nejvyšším správním soudem*), okolní pozemek je jako parcela p. č. XC sice evidována jako orná půda, ale prokazatelně navazuje na zastavěnou plochu výše zmíněného rodinného domu. Plocha zahrnující obě parcely bude tedy zahrnuta do zastavěného území. V rámci třetího opakovaného veřejného projednání bylo toto odůvodnění zestručněno na to, jakým způsobem jsou oba pozemky evidovány v katastru nemovitostí a že budou jako stávající plocha pro smíšené bydlení zahrnuty do zastavěného území.

[37] Krajský soud k tomu uvedl, že *„odůvodnění územního plánu v reakci na konkrétní námitky stěžovatele jasně vymezuje kritéria zařazení pozemků do zastavěného území vycházející primárně z údajů obsažených v katastru nemovitostí, přičemž tato kritéria aplikuje výslovně též ve vztahu ke konkrétním pozemkům."* S tím Nejvyšší správní soud souhlasí. Odůvodnění vyhovuje i nárokům kladeným na odůvodnění rozhodnutí o námitkách judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel zmiňoval např. rozsudek ze dne 1. 7. 2016, č. j. 8 As 2/2016 - 56, dle kterého: „*V odůvodnění opatření obecné povahy je tudíž třeba uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Totéž platí i pro odůvodnění rozhodnutí o námitkách proti opatření obecné povahy, které je součástí odůvodnění opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat ve vzájemných souvislostech s ostatními částmi opatření obecné povahy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, čj. 1 Ao 5/2010 - 169, č. 2266/2011 Sb. NSS). Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách proti opatření obecné povahy musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné, anebo vyvrácené, popř. proč nejsou účastníkem řízení uváděné skutečnosti pro věc rozhodné*". Těmto nárokům odůvodnění této části územního plánu dostálo.

Regulace pozemků p. č. XA, st. p. č. XB v k. ú. S. M. a jejich odůvodnění

[38] Nejvyšší správní soud k této části odůvodnění musí v prvé řadě reagovat na námitku odpůrkyně ohledně absence stěžovatelovy žalobní legitimace, neboť není vlastníkem řešených pozemků. Dle § 101a odst. 1 s. ř. s.: *„Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen"*. Toto pravidlo vyložil rozšířený senát v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120,

č. 1910/2009 Sb. NSS: *„Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li stěžovatel logicky konsekventně a myslitelně tvrdit možnost dotčení jeho právní sféry příslušným opatřením obecné povahy. …V případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace.“*. Stěžovatel je vlastníkem pozemku p. č. XF, sousedícího s pozemkem p. č. XA, v němž leží pozemek se stavbou (st. p. č. XB), proti jejichž regulaci brojí. Již v žalobě stěžovatel tvrdil, že stavba na pozemku st. p. č. XB je nepovolená a vymezením zastavěného území tak dochází k její legalizaci, čímž je zasahováno do práv vlastníků sousedních pozemků, mezi něž patří. Neproběhlo stavební řízení, vlastníci sousedních pozemků tak nemají informace o využití stavby a pozemku a nemohou čelit zásahům do svých práv. Nejvyšší správní soud tak nemá pochyb o stěžovatelově legitimaci k podání návrhu na zrušení této části územního plánu. Zároveň připomíná, že otázku procesní legitimace k podání návrhu je nutno odlišit od legitimace věcné, tedy důvodnosti návrhu. K závěru o důvodnosti návrhu může vést pouze skutečné zkrácení na právech namítanou regulací, již soud vyhodnotí jako nezákonnou (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017 - 264). To je předmětem dalšího posouzení.

[39] Nejvyšší správní soud se i v tomto posouzení shoduje s krajským soudem, že odpůrkyně při vymezení zastavěného území postupovala v souladu se zákonem, pokud do něj zařadila pozemek st. p. č. XB. Na tomto pozemku je umístěna stavba domácí dílny, která byla dodatečně povolena rozhodnutím stavebního úřadu Městského úřadu Vimperk ze dne 18. 6. 2009, č. j. VÚP 330-1237/1859/09 VK-3; následně byla zapsána do katastru nemovitostí. Svůj postup stěžovateli v odůvodnění opakovaně vysvětlila (k tomu viz níže). Lze také přisvědčit krajskému soudu, že pro posouzení správnosti zařazení pozemku st. p. č. XB do zastavěného území není rozhodné, jaká mu byla přiřazena plocha funkčního využití. Pro určení pozemku jako zastavěného území je rozhodné splnění kritérií dle § 58 odst. 2 stavebního zákona a odpůrkyně si tyto podmínky nemohla modifikovat, jak již bylo vysvětleno výše (bod [28]). Stejně tak vymezení zastavěného území nebrání skutečnost, že pozemek st. p. č. XB je celý obklopen plochou přírodní – krajinná zeleň (pozemkem p. č. XA), která neumožňuje umisťování staveb. Pozemek st. p. č. XB není součástí pozemku p. č. XA, nýbrž je samostatně vymezen jako zastavěné území v souladu s § 58 odst. 1 větou druhou stavebního zákona, neboť hranici zastavěného území tvoří čára vedená po hranici parcely, jak správně konstatoval již krajský soud.

[40] K posouzení dostatečnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách a dalších stěžovatelových námitek soud nejprve rekapituluje podstatný obsah tohoto odůvodnění. Stěžovatel ve svých opakovaných námitkách uváděl, že stavba na st. p. č. XB je dodatečně povolena, ovšem není zakreslena v návrhu územního plánu a nemůže být součástí plochy, ve které není přípustné stavby umístit. K této námitce v roce 2013 (po 2. opakovaném projednání) odpůrkyně uvedla, že stavba p. č. XB na pozemku p. č. XA (účel užívání domácí dílna) byla dodatečně povolena k červenci 2009, a proto nebyla zahrnuta do zastavěného území obce při zpracování návrhu v roce 2009. V listopadu 2009 bylo vydáno vymezení zastavěného území, ve kterém stavba nebyla zanesena z důvodu, že se v tehdy platné katastrální mapě nejednalo o zastavěnou plochu a nádvoří (dle KN bylo řízení o vzniku stavební parcely č. XB zahájeno v roce 2011). Odpůrkyně proto konstatovala, že zpracovatel musí zrevidovat celé území a vyhodnotí veškeré stavby, které byly postaveny, dokončeny a povoleny, a podle toho upraví návrh v rozsahu vymezení zastavěného území. Pozemek p. č. XA bude tedy vymezen jako plocha pro bydlení nebo plocha pro rekreaci dle převažujícího charakteru na tomto pozemku. Následně v návaznosti na veřejné projednání návrhu územního plánu v roce 2015 (3. opakované projednání) odpůrkyně do rozhodnutí o námitkách ve vztahu k pozemku p. č. XA uvedla: *„Uvedený pozemek je v KN veden jako neplodná půda, ostatní plocha, a bude tedy vymezena jako plocha přírodní – krajinná zeleň. Pokud jde o objekt st. p. č. XB, jiná stavba, bude tento vymezen v grafické části územního plánu jako zastavěná plocha*

přesně dle rozsahu vymezeném v podkladní katastrální mapě." Takto byl také návrh územního plánu schválen.

[41] Je tedy zřejmé, že záměr vymezení funkční plochy na pozemku p. č. XA se vyvíjel v čase. Nelze se ztotožnit se stěžovatelovým náhledem, že bylo-li jednou uvedeno, že určitá plocha bude zařazena do jisté regulace, nemůže být tento změněn. Proces přijímání územního plánu je dynamický, nadto v obci Svatá Maří trval řadu let, během nichž mohlo dojít jak ke změnám v řešeném území, na něž bylo nutno reagovat, tak v potřebách a představách obce, které vyústily ve změnu návrhu územního plánu. Taková změna však nezakládá důvod nezákonnosti ať už samotného procesu přijímání územního plánu, či regulace samé. To, že citované odůvodnění z roku 2015 nebylo zohledněno v návrhu předloženém k poslednímu opakovanému veřejnému projednání v roce 2016, ale promítlo se až do finální podoby územního plánu, vyhodnotil krajský soud správně jako pochybení, které nezpůsobilo nezákonnost napadeného opatření obecné povahy. Stejně jako výše i zde považuje Nejvyšší správní soud odůvodnění rozhodnutí o námitkách za dostatečné a vyhovující výše citovaným požadavkům.

[42] Námitku týkající se rozporu vymezeného zastavěného území v podobě pozemku st. p. č. XB s vyhláškou č. 501/2006 Sb. stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil v návrhu ze dne 20. 11. 2018. Pokud tak učinil až při ústním jednání (jak uvádí v kasační stížnosti), byla již před krajským soudem nepřípustná, neboť návrhové body není dle § 101b odst. 2 s. ř. s. možné později v řízení rozšiřovat. O tom ostatně krajský soud při ústním jednání stěžovatele správně poučil, a zabýval se proto pouze námitkami včas uplatněnými. V řízení o kasační stížnosti je pak tato námitka nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel ji neuplatnil včas před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Vymezení trasy nadzemního elektrického vedení VPS - E1, E2 ve výkresové i textové části

[43] K vymezení trasy elektrického vedení soud nejprve musí souhlasit se stěžovatelem, že území plán Svaté Maří neumožňuje jeho vedení pod zemí. To je zřejmé minimálně z grafické části územního plánu, kde je zakreslen koridor pro nadzemní vedení. Tato okolnost však nic nemění na posouzení námitky týkající se nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o námitce krajským soudem. Stěžovatel v průběhu řízení nenamítal, že by vedení mělo být projektováno jako podzemní, brojil však proti zásahu do krajinného rázu způsobeného tímto vedením.

[44] Odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí o této námitce uvedla, že *„návrh vedení elektrické energie 22Kv je nutný pro budoucí zásobování trafostanic T5 a T6. Obě trafostanice jsou navrženy v optimální poloze vzhledem k jejich účelu, tj. zabezpečení dodávek elektrické energie pro lokality na severu Trhonín a na jihu Svaté Maří. V prostředí obce velikosti Svaté Maří není reálné (ekonomicky) trvat na umístění vedení 22 Kv do země."*. Je zřejmé, že odpůrkyně se v odůvodnění nevěnovala podstatě stěžovatelovy námitky, kterou byl potenciální zásah do krajinného rázu, ač tak učinit měla. Nejvyšší správní soud ovšem nepřehlédl, že v daném případě námitku proti vymezení vedení vysokého napětí v územním plánu podal též vlastník pozemku, přes který bylo vedení plánováno. V odůvodnění rozhodnutí o této námitce odpůrkyně uvedla, že koridor byl dojednán po dlouhých peripetiích v místě, které z hlediska ochrany krajinného rázu, hospodaření na pozemcích a zásahu do vlastnických práv nejméně tyto zatíží či naruší, tedy v místě vedení stávajícího plynovodu. Odůvodnění této námitky je také součástí územního plánu, dotýká se stejné otázky, a je proto třeba k němu rovněž přihlédnout.

[45] Z odůvodnění územního plánu jako celku je tak patrné, že hledisko zásahu do krajinného rázu bylo při volbě polohy nadzemního elektrického vedení zohledněno, a to spolu s dalšími hledisky. Včetně zájmu na minimalizaci zásahů do území, pro nějž se jevilo žádoucí „přimknout" trasu vedení k ochrannému pásmu plynovodu. Ostatně i poznámka o ekonomické nemožnosti vedení vysokého napětí pod zemí míří zjevně právě na otázku zásahu do krajinného rázu, neboť je zřejmé, že touto variantou by byl krajinný ráz zasažen méně než v případě vysokých

stožárů. Odpůrkyně však uvedla, z jakého důvodu takovou variantu nepokládala za možnou. Nejvyšší správní soud tak neshledal uvedenou námitku důvodnou.

Vodoteč x recipient

[46] Poslední námitkou brojí stěžovatel proti závěru krajského soudu, že záměna pojmů „vodoteč" a „recipient" při stanovení podmínek pro odkanalizování objektů na území obce není podstatnou úpravou návrhu územního plánu, která měla být veřejně projednána.

[47] V prvé řadě je nutno přisvědčit stěžovateli, že závěr krajského soudu o tom, že pojem vodoteč zahrnuje i vody podzemní, a je tedy synonymem k pojmu recipient, není správný. Dle § 43 odst. 1 vodního zákona jsou vodní toky *povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky.* Dle § 2 odst. 1 vodního zákona *povrchovými vodami jsou vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu; tento charakter neztrácejí, protékají-li přechodně zakrytými úseky, přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo v nadzemních vedeních.* Z výše uvedených definic vyplývá, že ačkoliv součástí vodního toku mohou být v určitých případech i vody tekoucí pod vodním povrchem, ani v takovém případě neztrácí charakter povrchové vody. Naopak podzemními vodami jsou dle § 2 odst. 2 vodního zákona pouze vody *přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásmu nasycení v přímém styku s horninami; za podzemní vody se považují též vody protékající podzemními drenážními systémy a vody ve studních.* Vodoteč jakožto synonymum vodního toku tak může být součástí toliko vod povrchových. Je tedy třeba učinit dílčí závěr, že pojmy vodoteč a recipient nejsou synonymy. Pro posuzovanou věc může být významné, že prostřednictvím recipientu může docházet k vypouštění odpadních vod i mimo vodní toky, včetně vod podzemních.

[48] V obecné rovině se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se stěžovatelovým názorem, že změna územně plánovací regulace umožňující vypouštění (byť předčištěných) odpadních vod nejen do vodních toků ale i do vod podzemních se může významně dotýkat veřejných zájmů, konkrétně může významně ovlivnit možnosti využití území a jeho kvalitu. Nikoliv však sama o sobě. Konkrétní způsob likvidace odpadních vod ze staveb je vždy otázkou, o které rozhoduje vodoprávní úřad podle vodního zákona, přičemž nemusí v každém jednotlivém případě akceptovat kteroukoliv z možností likvidace odpadních vod připuštěných územním plánem. Ačkoliv tedy samotný regulativ *(„do doby vybudování obecní ČOV nebo v lokalitách mimo kompaktní sídlo lze novou zástavbu napojit pouze na domovní ČOV, s vypouštěním vod do recipientu, nebo společnou žumpu na vyvážení"*) obsažený v územním plánu rozšířil použitím pojmu recipient namísto vodoteč možnost vybudování ČOV i pro případy, v nichž není možné, hospodárné či žádoucí odvádět odpadní vody z ní do vodního toku, z hlediska ochrany kvality vod, resp. rozhodovacích kritérií vodoprávního úřadu při povolování vodních děl a nakládání s vodami v podobě vypouštění odpadních vod, nejde o žádnou změnu. Je na vodoprávním orgánu, aby v každém jednotlivém případě posoudil, jaký konkrétní způsob likvidace odpadních vod je v dané lokalitě přípustný. Při tom je vázán hledisky obsaženými ve vodním zákoně, zejména § 38 odst. 9: *Přímé vypouštění odpadních vod do podzemních vod je zakázáno. Vypouštění odpadních vod neobsahujících nebezpečné závadné látky nebo zvlášť nebezpečné závadné látky (§ 39 odst. 3) z jedné nebo několika územně souvisejících staveb pro bydlení, staveb pro rodinnou rekreaci nebo z jednotlivých staveb poskytujících ubytovací služby, vznikajících převážně jako produkt lidského metabolismu a činností v domácnostech, přes půdní vrstvy do vod podzemních lze povolit, pokud není v daném případě technicky možné nebo s ohledem na zájmy chráněné tímto zákonem nebo jinými právními předpisy možné nebo žádoucí, vypouštění odpadních vod do vod povrchových. …* (zvýraznění podtržením doplnil NSS).

[49] Stěžovatel se mýlí, obává-li se, že ohlášením malé ČOV dle § 15a odst. 1 vodního zákona se stavebník vyhne povinnostem dle vodního zákona, konkrétně naplnění podmínek jeho § 38 odst. 9. Takové ohlášení musí splňovat zákonné podmínky, zejména náležitosti dle § 15a odst. 2 vodního zákona, mimo jiné musí ohlašovatel v případě vypouštění odpadních vod z vodního díla

přes půdní vrstvy do podzemních vod přiložit také vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, tedy tentýž podklad, bez kterého nelze vydat povolení vypouštění odpadních vod do vod podzemních dle § 38 odst. 9 vodního zákona (*Povolení vypouštění odpadních vod do vod podzemních podle věty druhé nelze vydat bez souhlasného vyjádření osoby s odbornou způsobilostí, která posoudí vliv vypouštění odpadních vod na jakost podzemních vod.*). Nadto, pokud ohlášení nebude splňovat veškeré požadavky, rozhodne vodoprávní úřad o provedení standardního správního řízení (§ 15a odst. 1 poslední věta vodního zákona ve spojení s § 107 odst. 1 stavebního zákona).

[50] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že záměna pojmů vodoteč a recipient v podmínkách pro odkanalizování objektů na území obce bez opakovaného projednání návrhu územního plánu nezpůsobuje nezákonnost napadeného územního plánu. Rozsudek krajského soudu tak i v této části obstojí.

Ploché „zelené" střechy

[51] Stěžovatel namítá rozpor mezi vypořádáním jeho námitky týkající se umožnění staveb s plochými zelenými střechami a řešením přijatým v územním plánu. Tvrdí, že možnost zelených střech se měla objevit na celém území regulovaném územním plánem, neboť odpůrkyně ve vypořádání jeho námitky uvedla, že jí vyhoví. V přijatém znění územního plánu je tato možnost uvedena pouze u ploch smíšených obytných.

[52] Nejvyšší správní soud neshledal, stejně jako krajský soud, ani tuto námitku důvodnou. Je třeba zejména poukázat na to, že stěžovatel ve své námitce k návrhu územního plánu uvedl, že požadavek zatravněných střech vznáší s ohledem na rozestavěnou stavbu na pozemku p. č. XE a domnívá se, že by tato možnost měla být i v obecné rovině. Pokud za takové situace odpůrkyně uvedla, že námitce vyhoví a tuto možnost do územního plánu doplní, nepochybila tím, že možnost ozeleněných plochých střech doplnila do podmínek ploch smíšených obytných, do nichž byl zařazen právě i stěžovatelův pozemek p. č. XE, a ne plošně do koncepce plošného a prostorového uspořádání.

IV. Závěr a náklady řízení

[53] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[54] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Úspěšné odpůrkyni naopak právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti přísluší. V projednávané věci lze za účelně vynaložené náklady označit dva úkony právní služby zástupce odpůrkyně spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Ačkoliv zastoupení orgánů veřejné moci advokátem lze označit jako účelně vynaložené náklady pouze výjimečně, neboť orgány veřejné moci, s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením, mají být v zásadě schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů, v nyní projednávaném případě je třeba zohlednit to, že odpůrkyně je malou obcí, která nemá rozsáhlejší administrativní a právní zázemí. Z toho důvodu považoval Nejvyšší správní soud náklady na zastoupení advokátem za účelně vynaložené (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09).

[55] Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], k této částce je třeba připočíst 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu jako paušální náhradu hotových výdajů. Za výše uvedené dva úkony právní

služby tak jde o 6 800 Kč. Zástupce odpůrkyně je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a tato právnická osoba je plátcem daně z přidané hodnoty. Odměnu je proto třeba navýšit o tuto daň ve výši 21 %. Celkem se tak jedná o částku 8 228 Kč, již je stěžovatel povinen zaplatit odpůrkyni k rukám jejího právního zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil soud stěžovateli přiměřenou lhůtu 30 dnů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu